

Agora ARTELOR

Revistă de cultură
Anul III, nr.9, iunie 2022

Autori

*Ada Nemescu
Adrian Păpăruz
Angela Maxim
Anica Fraschini
Beatrice Serafinceanu
Claudia Elena Peter
Costi Boca
Daniela Achim Harabagiu
Doina Filip Pavel
Dragoș-Bogdan Ohaci
Elena Agiu Neacșu
Emilia Rusu Popescu
Eugen Serea
Flori Cristea
Florin Alexandru Stana
Lilioara Macovei
Lorelai Griot
Nadia Urian
Nina Marcu
Ovidiu Cristian Dinică
Rodica Dascălu
Silvia Bodea Sălăjan
Vasilica Grigoraș
Victor Marola
Violetta Petre
Zarra*

*Adina Lozinschi
Adrian Scriminț
Alexandru Cazacu
Angela Nesteriuc
Bogdana Baci
Carmen Iancu
Cosmisan
Delia Cristiana Stamate
Elena Mititelu
Florin Leșan
Georgeta Drăguș
Ioan Harabagiu
Issabela Cotelin
Lucian Ciuchiță
Luiza Lăzărescu
Maria Neagu
Mariana Pezzolo
Marina Costa
Mihai Merticaru
Mircea Coroș
Mircea Florin Caracaș
Puiu Alexandrescu
Sibiana Mirela Antoche
Tatiana Crețu
Vasile Culidiuc*

Autorii au totală responsabilitate asupra textelor publicate

Cuprins

<i>În loc de editorial.....</i>	<i>pag.5</i>
<i>Spiritualitate.....</i>	<i>pag.6</i>
<i>Glasul Basarabiei.....</i>	<i>pag.8</i>
<i>Vibrația unei cărți.....</i>	<i>pag.10</i>
<i>Traduceri.....</i>	<i>pag.12</i>
<i>Poezie.....</i>	<i>pag.15</i>
<i>Poeții lumii.....</i>	<i>pag.30</i>
<i>Ecouri poetice.....</i>	<i>pag.34</i>
<i>Alte forme poetice.....</i>	<i>pag.39</i>
<i>Vorbind despre cultură.....</i>	<i>pag.42</i>
<i>Proză.....</i>	<i>pag.45</i>
<i>Să ne cunoaștem scriitorii.....</i>	<i>pag.67</i>
<i>Artă.....</i>	<i>pag.76</i>
<i>Români celebri.....</i>	<i>pag.80</i>
<i>Eseu.....</i>	<i>pag.82</i>
<i>Interviul momentului.....</i>	<i>pag.84</i>
<i>Tradiții și obiceiuri de la noi.....</i>	<i>pag.87</i>
<i>Remember.....</i>	<i>pag.93</i>
<i>Recenzia unei cărți.....</i>	<i>pag.96</i>
<i>Respectul datorat limbii române.....</i>	<i>pag.100</i>
<i>Cărți pentru voi.....</i>	<i>pag.102</i>
<i>Românii din diaspora.....</i>	<i>pag.104</i>
<i>Arhiva evenimentelor.....</i>	<i>pag.105</i>
<i>Confesiuni.....</i>	<i>pag.106</i>
<i>Umor.....</i>	<i>pag.107</i>
<i>Clubul Cultural AA.....</i>	<i>pag.110</i>
<i>Artă fotografică.....</i>	<i>pag.111</i>
<i>News.....</i>	<i>pag.113</i>
<i>Apariții editura PROSCOALA.....</i>	<i>pag.115</i>

mass-media. Cei de la poliție erau contactați zilnic:

„Avem în fața redacției un cetățean străin care se plânge că l-ați incriminat de fapte care nu pot fi spuse...” Când mi-au înmănat pașaportul mi-au reproșat aceleași lucruri: „Ce v-a trebuit vouă Nato, nu am fi putut fi prieteni”? „Păi ce legătură au toate acestea cu mine, doar sunt artist!” „Au legătură, pentru că toți sunteți la fel...”

M-am trezit la graniță, deportat de acolo. Mi-am luat toate lucrurile cu mine, ca să demonstrez acasă că nu am pierdut timpul, ci am muncit din greu.

Grănicerul nu a vrut să mă lase să ies cu un televizor alb-negru pentru că nu aveam acte pentru proveniența lui. „Este un aparat din anii optzeci, dumneavoastră ați fi deținut acte la el”? Se uita la mine cu niște ochi cât gogonelele. L-a zis subadjunctului: „Hai, trânteste-i o viză de ieșire!” și apoi mie: „Lasă că ne-om mai întâlni noi!” „Sper să nu!” — i-am răspuns în gând.

Dezorientat, întors pe pământul făgăduinței, cu un salariu ridicol, devenit peste noapte codaș la sat, cu iubita rămasă dincolo... Întâlneam la tot pasul numai oameni cătrăniți, care se perpeleau perpetuu la un foc domol.

Gata cu răsetele, gata cu speranțele, gata cu tot. Tristă soartă. Cine spune că depresia nu doare se înșală! Mentea îmi juca numai scenarii de sinucidere...

Până m-a trântit pământul. Prima dată m-a încredințat că imi este prieten, pe urmă m-a lămurit că propria viață mi-o pot schimba, dar pe a altora nu. M-a rugat să îmi văd de treabă. L-am urmat sfatul. Am început să nu mai ascult știrile, să gândesc pozitiv, să fraternizez cu locul în care trăiesc și, răsplata a fost pe măsură.

Mi s-a mărit și salariul, mi-am găsit prietenă. Satul s-a metamorfozat brusc într-o metropolă. Râd ca prostul pe stradă de unul singur și stârnesc indignarea celor care se perpelesc la foc continuu. Simt că trăiesc...

Îmi extrag perfecțiunea unui personaj din culorile unui cub rubik

© Cosmisan

Nu toate lucrurile pe care le spune un scriitor sunt demne de luat în seamă. Secretele spuse de el sunt simple noțiuni pe care un cititor le poate cunoaște din vremea în care tot ce oferea o carte pentru copii era un desen de colorat. Pretențiile sunt adesea ca o scoarță de copac desprinsă de timp.

Te sfătuiesc să îți cumperi un stilou și un caiet cu o copertă deosebită. Pe prima pagină albă scrie cu majuscule MANUSCRIS. Evită să scrii imediat în el. Lucrurile prețioase se pot scrie numai după ce paginile albe oltează. Îl poți lăsa la vedere pentru a crea în privitor impresia de valoare. La acest punct te poți mulțumi cu primele crize de curiozitate ale privitorului. Îi poți vorbi despre ideile pe care le-ai notat deja, pe care nu le-ai mai avut nimeni. Să se știe că în lumea scrisului există încă potențial și noutate.

M-ai întrebat despre Ioana. Cum am creat un asemenea personaj. Presupui că în spatele personajelor pe care le lăsăm libere în mintea și scriitura noastră există o ființă ce le-a născut caracterul efemer, o muză. Să mă citești cu o asemenea presupunere este apreciabil. Îți văd zâmbetul de satisfacție născut de siguranța că m-ai prins cu personajul în joben. Sau cu muza. Și mă pui în fața tuturor să smulg muza din ființă de scriitor. Aș părea ca un magician fără secrete.

Cum îmi nasc eu personajele? Care este rețeta pe care o are un scriitor ca mine? Voi introduce pentru tine mâna în jobenul catifelat al metaforei și mă voi destăinui. Sunt un scriitor care își spune secretele.

Niciodată nu m-am temut să le spun, așa că te invit să mă imiți. Și iată, voi așeza pe masă primul secret al scrisului – personajele. Nicio carte nu poate exista fără personaje. Le simți prezența încă de la debutul cărții, iar scriitorii se ostensesc să te aducă în acel moment de criză al existenței lor. Te uiți la aceste ființe abia născute din cerneala inspirației și deja ești de partea lor. Te

regăsești în ele în mod surprinzător și te oprești uneori din lectură ca să te întrebi cum de te știe atât de bine autorul.

Înainte să scriu, fac exerciții de digitație. Ai văzut cubul rubik la mine pe măsuta de cafea și m-ai întrebat de ce este atât de diferit de toate celelalte pe care le-ai văzut. Ei bine, cubul meu este născut din miile de rotiri pe care mintea mea le-a făcut înainte de a naște ființe. Iată aici un cub rubik amestecat până la delir. Îmi extrag perfecțiunea unui personaj din culorile cubului, pe care nu îl „rezolv” niciodată. Mie îmi plac personajele pe care simți că le cunoști chiar și atunci când nu sunt purtătoarele unui „portret” realizat în creion de un expert. Le las libertatea de a fi la fel de misterioase precum sunt și cititorii mei. Un personaj fără o viață misterioasă este la fel de mic ca fontul cu care i s-a scris numele.

Când ți-am înmănat cubul meu, ai spus că este unul clasic – șase fațete, una pentru fiecare culoare, fațete ce au nouă pătrățele ce își strâng cromatica la piept. Destinul lor este să formeze perfecțiunea pe care o dă re poziționarea pătrățelelor pe respectiva lor culoare. Nu aș fi reacționat dacă nu m-ai fi întrebat dacă am reușit să îl rezolv. Iată-te aici, ținând în mână cubul meu nerealizat, întrebându-te dacă sunt în măsură să te învăț tainele „rezolvării”. M-am întristat văzându-ți ignoranța. Eu nu îmi nasc personajele reconstruindu-le culorile. Credeai că exercițiile mele de digitație sunt pentru a-mi menține dexteritatea? Credeai că îmi dezvolt noi și noi trasee spre rezolvarea cubului?

Fiecare personaj din lumea mea are un pătrat central pentru fiecare culoare a sa, locul de sprijin al identității lui, poarta către lumea interioară a complexității ce îi susține existența pe pagini de carte. În spatele acestor pătrate nemișcate îmi ascund eu mecanismele ce frâng textul pentru a-mi aduce cititorul în finețea interioară ce susține ideea de personaj.

Te văd destul de confuz. Îmi pare că nu ai înțeles cum îmi nasc personajele jucându-mă cu un cub rubik, unul pe care nici nu mi-am propus să îl rezolv. Eu mă laud că îi zăpăcesc perfecțiunea din care îmi nasc trăsăturile de caracter și traiectoria personajelor mele. Dacă până acum părea o simplă născocire, să dezvolt personajele

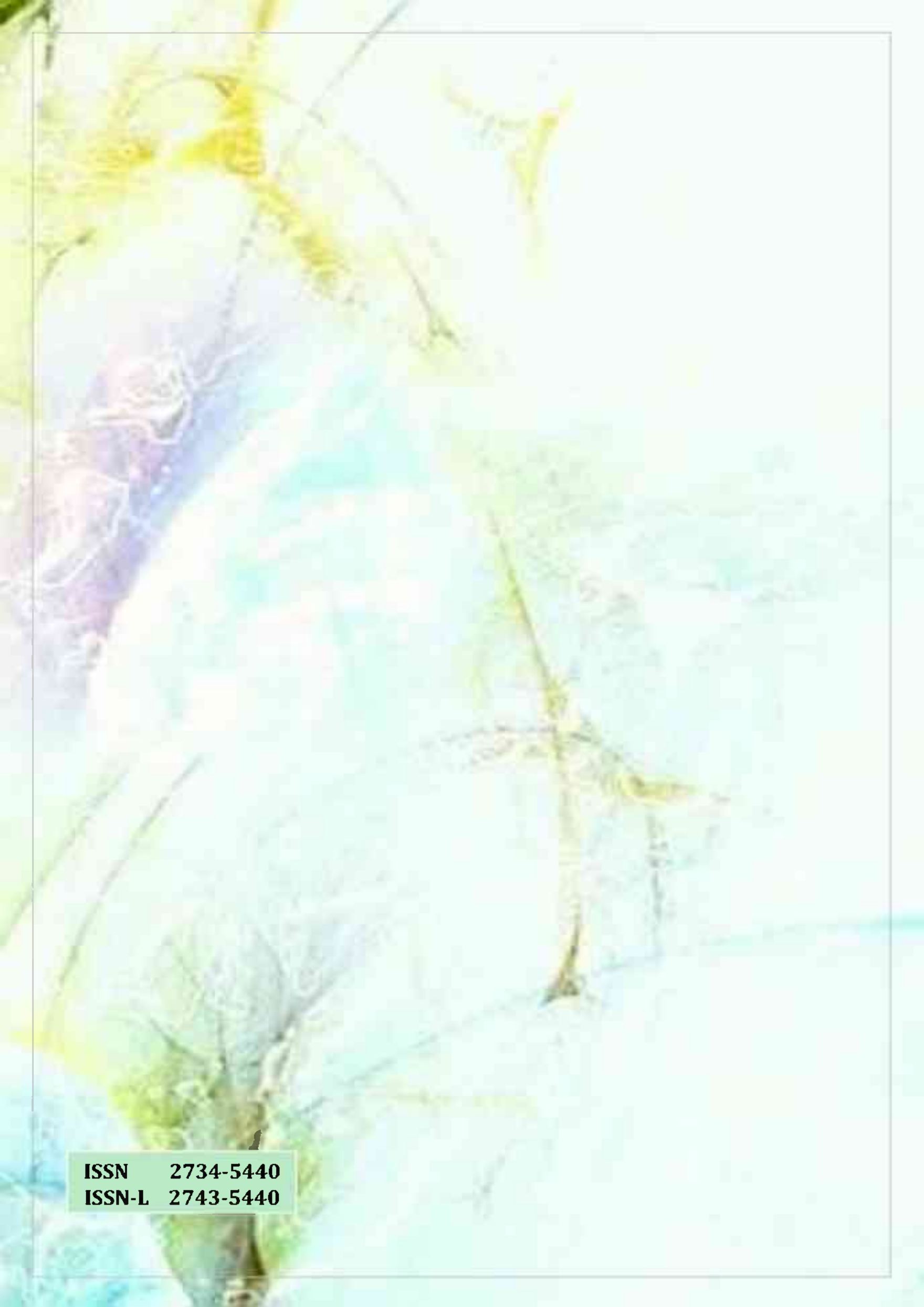
folosindu-mă de neîndemânare cu care mâinii arhitectura ce susține perfecțiunea este aproape o jignire pentru tine. Până și tu crezi că ai putea scrie mai bine fără asemenea presupuse surse de inspirație. Este mult mai ușor să dai impresia că în spatele unei cărți bune se află o muză. Cine a mai auzit ca un scriitor să își croiască drum prin lumea narațiunii folosindu-se de zădărnicierea perfecțiunii unui cub rubik?

Ți-am mai vorbit despre pătratul central al fiecărei fațete. Fiecare personaj are o piesă centrală, unică și de nezdruccinat. Orice i s-ar întâmpla, prin orice l-ar trece autorul, el rămâne ușor de identificat. Nu ți-am spus până acum, dar fiecărei culori i-am atribuit în secret trăsături de caracter împrumutate de la oamenii pe care îi cunosc. În afară de Ioana, despre care ți-aș spune mai multe, fiecare creație a mea și-a absorbit nuanțele existențiale din rândul cunoșcărilor mele, pe care i-a atins pentru a le lua, chiar și pentru o clipă, culori pe care le amestec suficient de bine pentru a le spori integritatea ce le va defini ființa. Unele personaje par ireale, dar cunoscând-o pe Ioana, ireal este mult mai bine decât superficial.

Cum spuneam, eu îmi nasc perfecțiunea personajelor din zădărnicierea perfecțiunii unui cub spre care aleargă cei care se numesc scriitori ai muzei. Nu sunt tipul de scriitor de tip velier, capabil să strunească puțin textul, dând vina pe Inspirație. O și văd, invidioasă pe cârma ascunsă în apa cu care se scriu pagini fără prea multă cerneală, cum le suflă pânzele pentru a-i face pe unii să scrie pagini fără de ea. În loc să îi inspire, mai curând îi aiurește, de supărare.

Indiferent de originea culorilor, eu îi împrumut cubului meu tot mai multe caracteristici, să îi insuflu încredere, să îl determin să fie independent de originea culorilor. Iată aici, dragul meu, secretul din spatele personajelor mele. Am uitat un detaliu important. Cubul rubik îl am de la unul dintre personaje.

(Din Manuscrisul „Ciornele unui scriitor tăcut”, Cap. VI. Destăinuiri – Îmi extrag perfecțiunea unui personaj din culorile unui cub rubik)

ISSN 2734-5440
ISSN-L 2743-5440

Colectivul redacțional

FONDATOR-REDACTOR ȘEF LILIOARA MACOVEI

Anica Fraschini-Traduceri

Claudia Elena Peter- Proză, Artă

Daniela Achim Harabagiu- Recenzia unei cărți

Dragoș Bogdan Ohaci-Românii din diaspora

Elena Agiu-Neacșu- Umor

Florin Alexandru Stana- Poezie

Issabela Cotelin-Consultant literar

Lilioara Macovei- Destine mari românești, Români celebri

Mircea Florin Caracas- Confesiuni

Ovidiu Cristian Dinică-Eseu, Fotografie

Puiu Alexandrescu- Respect datorat limbii române

Silvia Bodea Săldjan- Tradiții și obiceiuri de la noi

Victor Marola- Spiritualitate

Zarra-Interviul momentului

*Tehnoredactare, ilustrații, coperti, prelucrare digitală
Lilioara Macovei*

Editura PROSCOALA

Râmnicu Vâlcea, Str. Ion Referendaru,
nr. 4, Bl. A18, Sc. A, ap. 2

Web: www.proscoala.ro

E-mail: mitica_ciobanu@yahoo.com

Telefon: 0748873966